

Szép tavaszi nap volt. A fiatalasszonyt békeség töltötte el, miközben Jézus haláláról és feltámadásáról elmélkedett. Megállt egy pillanatra a lépcsőknél, amelyek a főutcára vezettek, és amely már tele volt munkába siető emberekkel. A régi helyén, az átjáró kezdetén ült az idős virágáros néni. A lába elé, egy újságpapírra sorakoztatta ki a friss virágokból készített csokrait.

A néni mosolygott; idős, ráncos arca valamilyen benső örömtől sugárzott. A fiatalasszony nem sokat gondolkodva lehajolt, kiválasztott egy csokrot és közben megkérdezte a nénitől:

- Ahogy nézem, ma boldog, ugye?
 - Miért ne lennék? – válaszolta - Minden rendben van, hát nem?
- Toprongyos volt és nagyon öreg. A fiatalasszony ezért meglepődött a matróna válaszában.
- Maga már évek óta itt ül. És mindig mosolyog. Úgy látszik jól viseli a bajokat!
 - Aki ilyen magas életkort megélt, az nem kerülheti el a bajokat. Tudja, kedvesem, olyan ez, mint Jézus és a nagypéntek...

S akkor elhallgatott.

- Mint micsoda?- kérdezte a fiatalasszony.
- Mondom, mint Jézus és a nagypéntek... Amikor Jézus pénteken meghalt a kereszten, ez volt az emberiség legrosszabb napja. S amikor jönnek a bajok, nekem mindig ez jut az eszembe.

Mert ilyenkor az is eszembe jut, mi történt harmadnap, húsvétkor. Jézus feltámadt a halálból. Amikor a dolgok rosszul mennek, már megszoktam, hogy várok három napot, mert akkor valahogy minden jóra fordul.

A fiatalasszony búcsúzásul a nénire mosolygott, majd továbbment. Azóta, amikor csak gondjai támadnak, mindig eszébe jutnak a néni szavai:

"Adj alkalmat istennek, hogy segítsen. Várj három napot!"